

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 października 2015 r.

Pozwem z dnia 30 lipca 2014 r. skierowanym przeciwko Urzędowi (...)w W., powód J. K.wniósł o zasądzenie na rzecz powoda kwoty 1.625,99 zł tytułem należnego wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy w okresie od dnia 18 lutego 2014 r. do dnia 28 lutego 2014 r. (11 dni) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 1 marca 2014 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał na okoliczności związane z jego nieobecnościami w pracy z powodu choroby, kwestionując fakt niewypłacenia przez pozwanego wynagrodzenia za okres niezdolności spowodowany chorobą stawu skokowego, podczas, gdy jego powód jego poprzedzającej nieobecności w pracy był związany z dolegliwościami kręgosłupa (pozew k. 4).

W odpowiedzi na pozew z dnia pozwany Urząd (...)w W.wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając pozwany przedstawił swoje wątpliwości w kwestii poprawności ustalenia okresu zasiłkowego powołując się na ustalenia z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych (odpowieź na pozew 12 – 14).

Pismem z dnia 13 września 2014 r. (data stempla pocztowego) strona powodowa doprecyzowała wysokość należnego powodowi w

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód J. K.był zatrudniony w Urzędzie (...)w W.na podstawie umowy na czas określony od dnia 1 marca 2013 r. do dnia 28 lutego 2014 r. (umowy: k. 3 akt osobowych część B, świadectwo pracy k. 5).

W okresie zatrudnienia powód był niezdolny do pracy w okresie od dnia 19 sierpnia 2013 r. do dnia 3 lutego 2014 r. z powodu przewlekłego zespołu korzeniowego kręgosłupa. Za ten okres zostało mu wypłacone wynagrodzenie za czas choroby oraz zasiłek chorobowy z ubezpieczenia chorobowego. Miesięczna podstawa wymiaru zasiłku chorobowego wynosiła 4.434,51 zł (druk (...) k. 18)

Następnie powód na jeden dzień wrócił do pracy, po czym od 5 lutego 2014 r. do dnia 17 marca 2014 r. powód ponownie był niezdolny do pracy, tym razem z powodu stanu zapalnego lewego stawu skokowego. Na wystawionym przez zaświadczeniu lekarz omyłkowo wpisał kod choroby G54 zamiast M67. Pozwany nie wypłacił powodowi za ten czas wynagrodzenia w wysokości 1 383,36 zł. Powód otrzymał zasiłek chorobowy za okres od dnia 5 lutego 2014 r. do dnia 17 lutego 2014 r. (wydruk e-mail k. 119, zeznania świadka S. G. k. 120 – 120v, kwota bezsporna)

W związku z powstałymi wątpliwościami pozwanego w kwestii poprawności ustalenia okresu zasiłkowego, czy można zaliczyć nieobecności w okresie 19 sierpnia 2013 r. do dnia 3 lutego 2014 r. oraz od dnia 5 – 27 lutego 2014 r. do jednego okresu zasiłkowego, pozwany zwrócił się do organu rentowego z prośbą o pomoc. (pisma: k. 16, 27, zestawienie k. 17, druki (...) k. 19 – 27, k. 28)

Po dokonaniu analizy sprawy, ZUS stwierdził, że w przypadku powoda uprawnienia do świadczeń za okres od dnia 19 sierpnia 2013 r. do 27 lutego 2014 r. (z przerwą) należy ustalić w ramach jednego okresu zasiłkowego. Tak liczony 182-dniowy okres zasiłkowy upłynął w dniu 17 lutego 2014 r., zatem zasadnym była odmowa wypłaty zasiłku chorobowego za okres od dnia 18 – 27 lutego 2014 r. oraz w wypadku dalszej niezdolności do pracy, przy czym kolejne zaświadczenia lekarskie powód przedstawiał za okres od dnia 28 lutego 2014 r. do 17 marca 2014 r. (pisma: k. 27, 61).

Powód odwołał się od decyzji ZUS z dnia 14 października 2014 r. odmawiającej powodowi prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 5 lutego 2014 r. do dnia 17 marca 2014 r. oraz uznającej, że okres niezdolności do pracy z powodu choroby w okresie od dnia 18 sierpnia 2013 r. do dnia 3 lutego 2014 r. oraz od dnia 5 lutego 2014 r. do dnia 17 marca 2014 r. podlegają zaliczeniu do jednego okresu zasiłkowego. (decyzja k. 61, bezsporne).

Wobec uwzględnienia odwołania powoda, Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 11 grudnia 2014 r. uchylił decyzję 14 kwietnia 2014 r. i uznał, że niezdolności do pracy w okresie od 19 sierpnia 2013 r. do 2014 r. nie podlegają zliczeniu do jednego okresu zasiłkowego oraz ustalił uprawnienie powoda do świadczenia za okres od 5 lutego 2014 r. do 17 marca 2014 r. w ramach nowego okresu zasiłkowego. (decyzja k. 65)

Miesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 6.054,54 zł (zaświadczenie k. 15).

Pozwany zobowiązał się wypłacać pracownikom wynagrodzenie do 28 dnia każdego miesiąca za który wynagrodzenie jest wypłacane. (informacja k. 4 B a/o)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów. Zdaniem Sądu dowody z dokumentów oraz dokumentów prywatnych stanowią wiarygodny materiał dowodowy, gdyż ich treść jest jasna i oczywista, nie budzi wątpliwości. Strony ponadto nie kwestionowały treści, ani prawdziwości złożonych dokumentów.

Ustając stan faktyczny Sąd oparł się również na zeznaniach świadka S. G. (k. 120 – 120v).

W ocenie Sądu zeznania świadka są logiczne, spójne i miarodajne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo J. K. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 92. § 1 pkt 1) k.p. za czas niezdolności pracownika do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną - trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego, a w przypadku pracownika, który ukończył 50 rok życia - trwającej łącznie do 14 dni w ciągu roku kalendarzowego - pracownik zachowuje prawo do 80% wynagrodzenia, chyba że obowiązujące u danego pracodawcy przepisy prawa pracy przewidują wyższe wynagrodzenie z tego tytułu.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że niezdolność powoda do pracy w okresie od 19 sierpnia 2013 r. do dnia 17 marca 2014 r. nie była ciągła, albowiem powód był zdolny do pracy w dniu 4 lutego 2014 r. Powód niezdolności do pracy był także różny. W okresie od dnia 19 sierpnia 2013 r. do dnia 3 lutego 2014 r. powód był cierpiał na dolegliwości związane z przewlekłym zespołem korzeniowym kręgosłupa, a od 5 lutego 2014 r. do dnia 17 marca 2014 r. powód był niezdolny do pracy z powodu stanu zapalnego lewego stawu skokowego.

Wobec powyższego tych dwóch okresów choroby nie można zsumować. I okres o którym mowa w art. 92. § 1 pkt 1) k.p. biegnie na nowo od momentu, kiedy powód po przerwie ponownie jest niezdolny do pracy (czyli od 5 lutego 2014 r.). Tym samym powód ma prawo do wynagrodzenia za czas choroby, za okres, który się domagał.

Z uwagi na fakt, że powód w trakcie zmodyfikował powództwo w miejsce pierwotnej kwoty (1 625,99 zł) powód domagał się kwoty 1 383,36 zł, a jednocześnie nie złożył oświadczenia o cofnięciu powództwa ponad kwotę 1 383,36 zł, Sąd oddalił powództwo w tym zakresie.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p. i przyznano je zgodnie z zasadami obowiązującymi u pozwanego i wnioskiem powoda od 1 marca 2014 r. do dnia zapłaty.

Na podstawie art. 477² §1 kpc Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia.

Sąd na podstawie art. 98 kpc w zw. z §6 w zw. z § 11 § 1pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionego przez powoda.

Z: (...).